

БЪЛА РАВНИНА

Излизамъ вънъ отъ стихналото село,
предъ менъ безкрайна бѣла равнина,
като на дланъ я гледамъ, какъ се е прострѣла
въ просторно бѣлоснѣжна ширина.

Вървя и никжде не срѣщамъ синури
отъ камъкъ, трънъ или бразда.
— Поле широко, кой е тукъ преминалъ
та е премахналъ всѣка синурна следа?

Не виждамъ днесъ разкжсанитѣ ниви,
ни селяни съсъ дървени рала —
голѣмитѣ и черни биволи
да мъкнатъ мжката на беднитѣ села.

О зная, зимата извърши толкозъ скоро
коопериране на всичкитѣ нивя,
но ето слънцето кепенцитѣ разтвори
и засия въвв блѣсъкъ снѣжната земя.